

Arrest

**nr. 128 005 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 22 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en eerste verzoekster en tweede verzoeker dienden op 30 juli 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekers dienden op 12 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 14 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekers dienden op 8 maart 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

1.5. Op 29 april 2010 werd de in punt 1.4 vermelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 22 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.7. Verzoekers dienden op 14 september 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 13 oktober 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. Verzoekers dienden op 15 november 2011 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 25 november 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. Op 30 december 2011 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 1 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.13. Op 24 februari 2012 diende derde verzoekster een eerste asielaanvraag in en dienden eerste verzoekster en tweede verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.14. De commissaris-generaal nam op 27 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep stelde de Raad de afstand van geding vast in zijn arrest van 14 augustus 2012 (RvV, 14 augustus 2012, nr. 85 861).

1.15. De gemachtigde van nam op 20 december 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 januari 2013 beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies)

1.17. Verzoekers dienden op 28 januari 2013 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.17 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

1.19. Verzoekers dienden op 22 mei 2013 een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.20. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.19 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 25 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.05.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), M.(...) geboren te (...) op (...) + zoon en schoondochter

S.(...), A.(...) geboren te (...) op (...) H.(...) A.(...), geboren te (...) op (...) + kleinkinderen

S.(...), G.(...), geboren op (...) S.(...) A.(...), geboren op (...)

Adres: (...)

Nationaliteit; Armenië

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 167 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald In artikel 9bis, § 2, 1° tot 3° of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds Ingeroepen In het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01.02.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 30.12.2011. Betrokkene legt In zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 30.12.2011 (zie bevestiging arts dd.17.10.2013 In bijgevoegde gesloten omslag) Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 01.02.2012 werd reeds uitgebreid Ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land Van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden Ingeroepen In het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”*

1.21. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 oktober 2013 ten aanzien van eerste verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Eerste verzoekster werd hiervan op 25 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1): naam: A.(...). voornaam: M.(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...)nationaliteit: Armeense

In voorkomend geval, ALIAS: A.(...) M.(...) geboren op (...) van Russische nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

El 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten El 12° indien zij voorwerp is van een inreisverbod.

Er werd op 19/03/2013 een bijlage 13 sexies met inreisverbod 3 jaar aan betrokkene betekend waaraan ze geen gevolg gaf.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Artikel 27

m Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

m Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van één derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

El artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 19/03/2013 (bijlage 13 sexies met inreisverbod 3 jaar).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 30/07/2009 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 14/07/2010. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 15/07/2010.

Op 24/02/2012 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 27/04/2012. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 27/04/2012. Hiertegen diende betrokkene beroep in bij de RVV. De RVV stelde afstand van geding vast op 14/08/2012. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 17/01/2013 geldig 30 dagen.

Betrokkene diende op 08/03/2010 een eerste aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 22/08/2011 en deze beslissing werd haar betekend op 25/10/2013.

Betrokkene diende op 14/09/2011 een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13/10/2011 en deze beslissing werd haar betekend op 21/10/2011.

Betrokkene diende op 15/11/2011 een derde aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 25/11/2011 en deze beslissing werd haar betekend op 28/11/2011

Betrokkene diende op 30/12/2011 een vierde aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 01/02/2012 en deze beslissing werd haar betekend op 06/02/2012.

Betrokkene diende op 28/01/2013 een vijfde aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/03/2013 en deze beslissing werd haar betekend op 19/03/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod 3 jaar(bijlage 13 sexies) geldig 7dagen.

Betrokkene diende op 22/05/2013 een zesde aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22/10/2013 en deze beslissing werd haar betekend op 25/10/2013.

Betrokkene diende op 12/12/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 aangevuld op 13/05/2012 . Deze aanvraag werd vervolgens onontvankelijk verklaard.

Beslissing haar betekend op 27/12/2012.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, P.(...) A.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor

Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Lanaken

en de verantwoordelijke van de FUT woning te Sint-Gillis Waas

de betrokkene, A.(...) M.(...) op te sluiten in de FUT woning te Sint-Gillis Waas”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel middel ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het enig middel heeft integraal betrekking op de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf, thans de eerste bestreden beslissing.

3.3. Het verzoekschrift bevat geen middelen in de zin van het voornoemde artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel heeft de niet-ontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (cf. RvS 23 april 2012, nr. 218 979).

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Er dient derhalve niet meer

geantwoord te worden op de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang dat dienaangaande werd opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers formuleren hun middel als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van eerste verzoekster vanwege de behandelende artsen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

(...)

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van eerste verzoekster die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld door haar huisarts en waaruit blijkt dat er in casu degelijk nieuwe medische elementen aanwezig zijn en dat medische situatie van verzoekster zeer ernstig en levensbedreigend kan worden indien zij alhier niet adequaat wordt opgevolgd.

Dit blijkt uit vraagstellingen B, C en D van het SMG dd. 22/04/2013 vanwege dr. Mullens Annelies. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer dd. 17.10.2013 die uiteenzet dat er geen sprake is van nieuwe medische elementen en dat het voorgelegd medisch getuigschrift de al reeds eerder aangehaald gezondheidstoestand bevestigt.

Verzoekers kunnen niet akkoord verklaren met een dergelijke stéréotypé afwijzing van hun verzoek tot verblijf ex art. 9ter vw., terwijl duidelijk uit vraagstellingen B, C en D van het SMG dd. 22/04/2013 en de aanvullende medische bijlagen blijkt dat er nieuwe medische elementen aanwezig zijn in hoofde van eerste verzoekster.

Verzoekster zou aan een nieuwe aandoening lijden ni. diabetische retinopathie aan beide ogen en daarenboven zou zij bijkomende nieuwe medicaties benutten in het kader van haar medische behandelingen.

Bovendien blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter, § 1 vw. ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn...

In verschillende recente arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al reeds dergelijke beslissingen van verwerende partij waarbij weigeringen alleen gestoeld waren op een advies van de adviseurarts waarin gesteld werd dat de ziekte niet "direct levensbedreigend" is vernietigd.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar: RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 -RvV nr. 92.397enRvV nr. 92.444 van 29 november 2012-RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013, RvV in arrest nr. 93.870 van 18 december 2012 - RvV92.397.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast in voormelde arresten dat art. 9ter, §1, eerste lid, VrW niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, doch van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

- 1. ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,*
- 2. ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,*
- 3. ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.*

« De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt tevens vast dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter VrW. Artikel 9ter VrW"biedt immers een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes i zoals door verwerende partij staande wordt gehouden.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissingen van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het AD.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek

zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vv. aangehaald en aangetoond en temeer daar er in hun aanvraag ex art. 9ter vv. degelijk nieuwe medische elementen naar voren zijn gebracht ni. nieuwe diagnose in vraagstelling B en nieuwe medicaties die voorheen nog niet bekend waren in vraagstelling C.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische motieven dient de medische toestand van de vreemdeling uiteraard een zekere ernst te vertonen, zoals in casu het geval. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen (BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van hetEVRM. Een overzichtvan rechtspraakvan hetEuropees Hof van de Rechten van de Mens, de Raadvan State en de burgerlijke rechtbanken" T. Vreemd, 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (Kort.ged. Brussel, 13meil998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373), zoals in casu het geval is hij verzoekers. aangezien verzoekster hoofdzakelijk ongevolgd en behandeld wordt door deskundigen.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

; 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, i nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

! De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. \ 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter vv.!

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht(cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele

motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. De eerste bestreden vindt haar juridische grondslag in het eveneens geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en meer specifiek in artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

4.6. Volgens verzoekers werd onvoldoende onderzoek verricht naar de situatie van eerste verzoekster aangezien uit het standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 22 april 2013 zou blijken dat er nieuwe medische elementen aanwezig zijn, met name de diabetische retinopathie.

4.7. In de bestreden beslissing wordt nochtans gesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift in bijlage bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 22 mei 2013 *“blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 30.12.2011 (zie bevestiging arts dd.17.10.2013 In bijgevoegde gesloten omslag)”*.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat het SMG van 22 april 2013 dat als bijlage bij de zesde en meest recente aanvraag om machtiging tot verblijf (zie punt 1.19) werd gevoegd, inderdaad een *“moeilijk te regelen diabetes met 4 injecties per dag gecompliceerd met oftalmopathie en retinopathie”* en een *“moeilijk behandelbare bloeddruk”* als diagnose vermeldt. Het SMG van 12 december 2011 dat werd toegevoegd aan verzoekers' vierde aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 december 2011 (zie punt 1.11) bevat een opsomming van 11 aandoeningen (*“1. Posttraumatische stress 2. Ernstige depressie, DM II (slechte regeling HbA+e 8,2%) 3. Arteriële hypertensie (therapieresistent) 5. Diabetische rethinopathie (vaatsclerose graad III) 6. Diabetische nefropathie (micro-albuminurie) 7. Urinaire incontinentie (retrocoele graad II) 8. Slaapstoornissen 9. Angststoornissen/Paniekstoornissen 10. Gastritis 11. Migraine”*). De gemachtigde van de staatssecretaris baseerde zich voor het nemen van zijn beslissing op het advies van de arts-adviseur die op grond van de vergelijking van de medische documenten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 december 2011 en 22 mei 2013 in zijn medisch advies van 17 oktober 2013 vaststelde dat *“de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 30/12/2011”*.

4.9. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekers in geen geval kunnen worden gevolgd waar zij beweren dat de diabetische retinopathie een nieuw medisch element uitmaakt aangezien dit aspect van de diagnose reeds uitdrukkelijk werd vermeld in het SMG van 12 december 2011.

4.10. De blote bewering van verzoekers dat uit de rubrieken B, C en D van het SMG van 22 april 2013 en de bijlagen zou blijken dat er nieuwe medische elementen zijn, is evenmin van aard om de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekers maken gewag van verschillen in de vermelde medicatie, maar blijven in gebreke om concreet aan te tonen in welke mate de thans toegediende geneesmiddelen *“nieuwe elementen”* zouden uitmaken die zouden nopen tot een andere beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk gingen door te besluiten dat de elementen die ter ondersteuning van de zesde aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden

ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, ondanks het gegeven dat er thans, ten tijde van de laatste aanvraag, aan eerste verzoekster een (gedeeltelijk) verschillende medicamenteuze behandeling zou worden verstrekt dan ten tijde van de vierde aanvraag.

4.11. De Raad wijst erop dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad betrekking heeft op de interpretatie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en niet op gevallen waarin toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Bovendien zijn de verwijzingen naar arresten van de Raad weinig dienstig aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). De toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet sluit trouwens een onderzoek uit naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst. Indien werd vastgesteld, zoals te dezen, dat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te worden verklaard. Er dient bijgevolg geen verder onderzoek te worden gevoerd en er kan de verwerende partij op dit punt geen onzorgvuldigheid worden verweten.

4.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische motieven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN